U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **O. D., nyní J.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2004, č. j. 14 Az 540/2003 – 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2003, č. j. OAM-744/VL-10-C10-2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně byla snaha o legalizaci pobytu z důvodu správního vyhoštění z hostitelské země, neboť tam byla 3 roky bez povolení k pobytu. Dalším důvodem byly její rodinné potíže s manželem, který ji fyzicky napadal a vyhrožoval. Správní orgán neshledal splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neshledal rovněž podmínky uvedené v ustanovení § 13 odst. 1 a 2 a § 14. Dospěl dále k závěru, že neshledal skutečnosti, které by zakládaly překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 14 Az 540/2003 – 27 ze dne 22. 7. 2004 řízení zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Podáním, které soudu došlo dne 19. 7. 2004, vzala žalobkyně výslovně žalobu zpět, a soud proto postupoval podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s. a řízení o ní zastavil. Uvedené usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 29. 7. 2004.

Ve spise je dále založen úřední záznam ze dne 22. 7. 2004, podle něhož se tohoto dne bez předvolání dostavila žalobkyně k soudu, kde uvedla, že omylem podala zpětvzetí

a žádala, zda by nebylo možné zpětvzetí zrušit a pokračovat dál v řízení, neboť dne 19. 6. 2004 se provdala. Předložila fotokopii oddacího listu, která byla založena do spisu.

Dne 23. 7. 2004 podala stěžovatelka osobně u Krajského soudu v Ústí nad Labem přípis, v němž žádala o „prodloužení azylu“ z důvodu odvolání správního vyhoštění, které bude podávat. Dále poukázala na to, že v jejím osobním životě nastaly nové skutečnosti, neboť dne 19. 6. 2004 uzavřela sňatek se státním občanem České republiky M. J.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 14 Az 540/2003 – 32 ze dne 22. 9. 2004 vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o důvody uvedené v ustanovení § 103 zákona č. 150/2002 Sb., a ve stejné lhůtě předložila tuto kasační stížnost soudu. Dále byla stěžovatelka vyzvána k tomu, aby si ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení zvolila zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a to advokáta, a tuto skutečnost doložila soudu předložením plné moci. Současně byla stěžovatelka poučena o tom, že nebude-li této výzvě ve lhůtě vyhověno, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti namítl absenci veškerých povinných náležitostí podání a navrhl odmítnutí kasační stížnosti. Poté byla kasační stížnost předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 6. 1. 2005 vrátil spis krajskému soudu s tím, že dosud nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 108 s. ř. s. Konstatoval, že z obsahu spisu plyne, že krajský soud považoval za kasační stížnost žalobkyně její podání ze dne 23. 7. 2004. Protože uvedené podání nemělo náležitosti kasační stížnosti, vyzval soud stěžovatelku usnesením ze dne 22. 9. 2004 k odstranění vad kasační stížnosti a k odstranění nedostatku povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud konstatoval, že postup krajského soudu je sice správný, avšak z obsahu spisu nelze zjistit, zda, případně kdy, bylo usnesení ze dne 22. 9. 2004, č. j. 14 Az 540/2003 – 32, vůbec doručeno. Nejvyšší správní soud dodal, že ve spise se na č. l. 31 sice nacházejí doručenky od usnesení, avšak podle obsahu doručenky šlo o usnesení na č. l. 31, nikoliv o usnesení na č. l. 32. Pokud žalobkyni bylo skutečně usnesení č. j. 14 Az 540/2003 – 32 doručeno, pak bude třeba opravit údaje na doručence založené na č. l. 31. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud k tomu, aby poté, co bude prokázáno, že uvedené usnesení bylo stěžovatelce doručeno, případně po marném uplynutí lhůty v tomto usnesení stanovené, spis opětovně předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Spis byl poté opětovně předložen Nejvyššímu správnímu soudu dne 4. 2. 2005. Podle předkládací zprávy, kterou podepsal předseda senátu dne 24. 1. 2005, bylo usnesení z 22. 9. 2004 na č. l. 32 doručeno žalobkyni podle referátu na č. l. 31 a kanceláří tak bylo na doručence vyznačeno.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání obsahu spisu dospěl k závěru, že v dané věci nelze postupovat jinak, než kasační stížnost odmítnout.

Podle § 102 s. ř. s. kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“), domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému

rozhodnutí, není-li dále stanoveno jak. Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.

Z obsahu spisu plyne, že napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovatelce řádně doručeno dne 29. 7. 2004. Podání, jímž se stěžovatelka domáhala „prodloužení azylu“ bylo osobně podáno u krajského soudu dne 23. 7. 2004, tedy před tím, než napadené usnesení nabylo právní moci (29. 7. 2004). Za této situace by bylo třeba zřejmě dospět k závěru, že návrh byl podán předčasně ve smyslu § 46 odst. 1b s. ř. s. I kdyby se však tento názor jevil jako příliš formalistický a kasační stížnost by byla považována za řádně podanou, bránil by projednání kasační stížnosti nedostatek povinného zastoupení advokátem, který stěžovatelka na výzvu soudu neodstranila.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatelka byla krajským soudem usnesením ze dne 22. 9. 2004, č. j. 14 Az 540/2003 – 32, řádně vyzvána mj. k tomu, aby si ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení zvolila zástupce pro řízení o kasační stížnosti – advokáta, a tuto skutečnost doložila soudu předložením plné moci. Jak zjistil Nejvyšší správní soud provedeným šetřením, je třeba vycházet z toho, že uvedené usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 30. 9. 2004, což potvrdila svým podpisem. Stěžovatelka však na výzvu soudu v něm obsaženou žádným způsobem v soudem stanovené lhůtě (ani později) nereagovala, přestože byla o následcích nerespektování této výzvy krajským soudem výslovně poučena.

Za této situace nutno uzavřít, že stěžovatelka neodstranila nedostatek povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, neboť nedoložila plnou moc, osvědčující, že je takto zastoupena, přičemž soudem byla výslovně upozorněna na nutný důsledek takového postupu. Nejvyšší správní soud pro uvedený nedostatek podmínky řízení, který brání v pokračování řízení o kasační stížnosti, proto kasační stížnost odmítl, aniž by se mohl zabývat její věcnou důvodností (§ 105 odst. 2, § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Vzhledem k tomu se Nejvyšší správní soud již nezabýval ani nedostatky kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo Nejvyšším správním soudem za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu